

ЈЕВРОСИМА РИСТОВИЋ

ИСПРИЧАНЕ СУ ПРИЧЕ

Испричане су приче,искапао сан
једана лађа касни,пристаниште само
и октобар растворив у киши
Мудрост се сабрала у прах
у библију семена закључала вода
Изгладнела јесен, у даљини лавез
у играчкама ветра и мој глас

Не долази нико по нас
затровани путеви,без наследника мах
као сеоба почиње крај
Док чекамо,живот нас просејава
преправља наш нетачан календар
из песка испира сјај

Друга обала је само сан

Твђаве се треба ослободити и поћи
понети наш живот нама стран
препознати реч која крвав
прати и проучава траг

Реч која ће надживети
саму себе и наш страх
из ока обрисати вековну сузу

Треба затворити као врата дан
Били смо мали

вода нас је селила свуда
не знамо да ли ће порука преживети

Твђава
сад смо ми њоме озидани

СЕЛИМ СЕ ПОЛАКО У РЕЧИ

Селим се полако у речи
у траговима
чист ваздух налазим
чисте реке
свих узраста
Моје је огледало вечност
Носим дубину свих снова
свих пепела памтим дроб
Издајем слике сенки
присуство и одсуство
Да побегне преко границе
спрема се глас
У поднебесју притајен
вук самотњак
Селим се полако у речи
дуго наследнике самоћи стварам
Реч полако постајем
у некој молитви која ми се
још не указује

Ромињам
Свој сам спаситељ, тако мислим
Ко воду слуша дуго ће пловити